

VĚSTNÍK

ROČNÍK: XLVI VIDEŇ -LISTOPAD -PROSINEC 1999 ČÍSLO: 11-12

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku
Adresa: „Věstník“
15. Pelzgasse 17, 1150 Wien
Ž.N. WOGZ 411U

P. b. b.

Vánoce...

Vzpomínám si na vánoční pozdrav jednoho mladého muže po vánoční bohoslužbě. Bylo to před dvěma roky. Prodral se ke mně přes dav lidí před kostelem s radostným úsměvem a rozzářenýma očima se slovy: "Teď poznáváte, že jsou vánoce, když jsem zase po roce přišel na bohoslužbu. Ať je jakékoliv počasí, jsem zde!" - "Rád Tě vidím, mám z toho velkou radost." Stačil jsem říci.

Snad každý pozoruje, že právě o těchto svátcích, ať jsou se sněhem nebo "deštěm", vyrazí na povrch naši bytosti něco, co odpočívá na dně naší duše, ožívá to, co spalo. Snad je to závan vzpomínek na dětská léta, kdy jsme prožívali vánoce v záři vyzdobeného stromku, s nejdělným dárkem. Zvuky vánočních koled se vracejí... "Narodil se Kristus Pán, veselme se... opět ožívá, zatím co jiné melodie z naší paměti mizí.

O těchto svátcích se objevuje větší míra dobroty i více laskavosti ke druhým. Vystupuje touha: být alespoň někdy dobrým.

Jsou to snad jen povrchní nálady? Vše, co se o vánocích odehrává, co se s námi děje, musí mít někde svůj pramen. Odkud jen vyvěrá ta touha být dobrý, touha působit radost?

Jednou se přihodilo v lidských dějinách něco, co žádného člověka nenechá na pokoji, i když nemá žádné velké tušení, o čem jde.

My slavíme o vánocích ty nejdůležitější narozeniny: Bůh se narodil do našeho světa. Neviditelný, nekonečný Bůh přišel v lidské podobě, jako dítě. Bůh se stal člověkem, narodil se v Betlémě, jak oznámil anděl. Desítky umělců zachytili narození Ježíše ve svých dílech. Malíři, hudební skladatelé, sochaři, spisovatelé zanechali výtečné pozoruhodné památky.

Tato událost nezapadla do dějin, aniž by se dotkla světa a mnoha lidí, ne-li každého.

Příchod Boha na svět v Ježíši Kristu se uskutečnil podle slov Bible, když se naplnil čas. Ježíšovo poselství stále působí, proniká do našeho světa jako světlo do temnot.

Vánoce jsou věčným vyzařováním Boží věčnosti i vyzařováním Boží dobroty v Ježíši Kristu. Tento průlom Boží dobroty se ukazuje do jisté míry i u lidí. Proto ta touha být dobrý, vyzařovat něco z Boží dobroty.

O vánocích snad slyšíme nejvíce volání Ježíše Krista. On po celý život volal lidi a ani v naší době, kdy se připravujeme na krok do 3. Tisíciletí nebude dělat nic jiného než volat, zvát. Jako měl za svého života úspěchy i neúspěchy - totéž se opakuje i v naší době. Když přistoupíme v našich kostelích před betlém a pobudeme v tichosti, možná, že uslyšíme též volání Dítěte Ježíše ležícího v jeslích. Oslovuje každého i tebe, kdo vydržíš přečíst těchto pár řádků.

A i já přeji všem, abyste měli otevřené srdce pro volání našeho Vykupitele Ježíše Krista a prožili letošní vánoce s Ním v radosti a pohodě.

J. Josef Šimáček

Nám, nám, narodil se . . .

aneb Dynastie Motýlů

Když si jakákoli firma připomíná sté výročí založení, bývá to obvykle spojeno s oslavami. Tím spíš, jestliže jde o firmu rodinnou, kde se řemeslo předává z děda na otce a z otce na syna. Snad se na mě Motýlovi z Želechovic nebudou zlobit, když v případě jejich rodinné tradice mluvím o řemeslu. K tomu, aby se člověk stal varhaníkem, je totiž samozřejmě kromě fortelu potřeba ještě zvláštního daru, muzikantství, tedy něčeho, co se jak známo v příslovecné apatce nekoupí. A jestliže Motýlové završili letos již sto let služby u varhan na kůru v chrámu sv. Petra a Pavla v Želechovicích, pak to nepochybně svědčí o tom, že jejich rod dostal od Pána Boha tohoto daru víc než požehnaně.

V případě Motýlových se ovšem žádná trachtace nekonala. Dokonce když jsem nejstaršímu z nich, Aloisovi, naznačil, že bych rád o jejich rodinné tradici napsal článek, zachmuřil se a řekl, že tatínek by z toho jistě radost neměl. Nicméně Motýlové sté výročí služby u varhan nakonec přece jen jistým způsobem oslavili. Udělali to, jak jinak, hudbou: v říjnu letošního roku natočili v želechovickém kostele kazetu lidových vánočních zpěvů s názvem Nám, nám, narodil se.

Na počátku rodinné tradice bychom našli romantický příběh, který jako by vypadal z obrozeneckých románů. Farář v Želechovicích se kdysi nepohodl s místním regenschorim a přišel tak o varhaníka. Stalo se tak před sto lety, v roce 1892. Když kněz uvažoval o náhradě, vzpomněl si na Františka Motýla, tehdy dvaadvacetiletého mladíka. Staříček Motýl, jak se v kraji říká, byl sedlák, který ačkoli neměl žádné hudební vzdělání, hrával šikovně na kontrabas. Příkaz byl jasný: umíš hrát na basu, tak se naučíš hrát i na varhany. Legenda vypráví, že František přišel domů, na stůl klávesy a poctivě cvičil, až se opravdu hrát naučil. Syn Alois, jakmile byl schopný, začal se hudebně vzdělávat a stal se později jeho nástupcem. Přesto byl i on celý život rolníkem. Jeho snahou bylo postavit v Želechovicích nové varhany, což se mu podařilo až v letech 1968–9 a na tomto nástroji až podnes hraje další z rodu Motýlů, jeho syn František. Dynastie Motýlů má ovšem své další pokračování v Tomášovi, pravnučkovi staříčka. Ten sice nevarhaníčí, ale také on zdědil lásku k hudbě. Spolu se svým otcem Aloisem, známým pedagogem a sborníkem, vede Šumperský dětský sbor (někteří čtenáři si možná vzpomenou na náš nedávný článek Vivat Catalunya!, kde jsme psali o úspěchu šumperských zpěváků na mezinárodním festivalu v Cantonigrós). Stejný sbor zde letos v říjnu nahrál i kazetu s vánočními koledami.

„Poslouchal jsem tyto vánoční zpěvy

a vnímal je dříve, než jsem mohl rozumět jejich obsahu,” vzpomíná sborníkář A. Motýl. „Potom jsem je zpíval a hrál na varhany po léta letoucí. Byly pro mne součástí posvátné a líbezné nálady vánoc více než stromček a dárky pod ním. Když se po Adventu plněm očekávání ozval v našem kostele první zpěv Narodil se Kristus Pán, teprve tehdy začaly vánoce. Slavné mše — Půlnoční, na Boží narození, na Štěpána či Nový rok — kdy se zpívaly se zpěváky a muzikanty vánoční mše Marulovy, Kolaříkovy, Hradilovy, mše Rybova a další, jsem moc rád neměl. Byly pro mne u varhan zdrojem častých nesnází. Tatínek byl přísný a nedovedl skrýt nespokojenost nad mými ne vždy vydařenými výkony. O to raději jsem časné vstával ve všední dny. Chladný kostel voněl jehličím a při „tiché mši“ bylo tolik místa pro zpěv. A krásné bylo, když přišla na kůr maminka. Její jasný, zlatavý soprán zněl pro mne v poloprázdném kostele všedního dne nadpozemsky.“

Nové varhany v želechovickém chrámu sv. Petra a Pavla

Kazeta s lidovými zpěvy vánočními, jak se po věky zpívají v chrámu sv. Petra a Pavla v Želechovicích, obsahuje vedle známých koled, jako jsou Neseme vám noviny, Tichá noc a Co to znamená medle nového i méně známé písně, které rozhodně stojí za poslech. A nejen to. Záměrem Aloise a Tomáše Motýlových bylo, aby se tyto koledy také zpívaly. Proto je koncipována tak, aby doprovázela ty, kteří hrát na žádný hudební nástroj nedovedou nebo se i zpívat stydí. Ostatně je i mnoho těch, kteří teprve krásu lidových koled objevují — i jim je samozřejmě nahrávka určena.

„Natačení jsme začínali s velkou starostí a otázkou: zda dnešní děti, často z jiného místa a jiného času budou schopny přimnout a pak sdělit ducha těchto zpěvů,” svěřil se mi A. Motýl. „Jsem šťasten, že toho byly schopny v míře větší, než jsem doufal. Dopomohli nám k tomu i zpěváci želechovického kostela.“

Kouzlo vánočních koled je neopakovatelné. Tyto lidové zpěvy už dávno prokázaly svou životnost a přitahují stále nové a nové generace. Nebyly zahlušeny ani v době, kdy koledy nesměly dlouhé roky zazníti v rozhlase ani v televizi. Že se tehdy veřejně zpívaly alespoň v kostelích, na tom mají často zásluhu i bezejmenní varhaníci ve všech místech naší vlasti, ať už ve městech nebo na vesnicích. A na všechny tyto obětavé muzikanty, kteří nám každoročně zkrášlují vánoční dobu, si vzpomeňme, až znovu zazní slavné a jásavé Nám nám narodil se . . .

(Gos)

Kresba ZD, KÁEMENOVÁ
Snímek archiv

K práci potřebujeme ruce. Jsou ruce ušlechtilé, jemně utvářené, ruce umělecké, ale také unavené, udřené, mozolnaté ruce připomínající řemeslo.

Ať už jsou jakékoli, jenom když nejsou prázdné.

M.Jacobs (PK 82)

Uzdravení Matthewa Guinnesse

Bylo to v době adventu roku 1955. Aby se vymani z víru práce při natáčení filmu "Coriolan", především ale z "vnitřní bíd", uchýlil se Alec Guinness do ticha jednoho římského chrámu. Byl zoufalý. Jeho syn Matthew byl už dlouhá léta postižen dětskou obrnou, nebyl schopen polybu. Ke konzultaci byli povoláni nejlepší lékaři světa, žádný výsledek. Nejdražší léky byly zbytečné.

Nyní navštívil známý britský herec chrám. Z čistého zoufalství se modlil k Bohu a prosil o uzdravení svého syna. A pak se přihodila nečekaná událost. Když se Alec vrátil z natáčení z Říma do Londýna, očekával ho jeho syn na letišti - sice ještě v pojízdném vozíku, ale již ne úplně chromý. Pokrok v uzdravování byl zjevný, o pět měsíců později mohl Matthew opět normálně chodit. Známí britští lékaři se tímto "případem" později zabývali. Výsledek šetření - uzdravení z dětské obrny...

V roce 1971 hrál Matthew Guinness roli ve filmu "Jeden den Ivana Děnísoviče" dle stejnojmenného románu Alexandra Solženicyna.

Alec Guinness - teprve později se stal šlechticem - se nechal tenkrát po pohnutých týdnech v Římě pokřtít a uchýlil se na krátkou dobu do benediktinského kláštera Subiaco u Říma. Jeho syn Matthew byl v roce 1972 přijat do katolické církve, jeho uzdravení bylo také Římem potvrzeno jako "záračné uzdravení".

Adalbert Ludwig Balling

Phil Bosmans:

"Pro mne je modlitba otázkou lásky, důvěry, odevzdání se, skoro ve slepé důvěře, nevyzpytatelné bytosti, u které se cítím dobře. Modlitba změní člověka. Ten, kdo se modlí, se stává skromějším, jednodušším, mírnějším a veselejším. Ten, kdo se nemodlí, je jako lampa, do které již nepřichází žádný proud. Pro toho, kdo se modlí, vedou všechny cesty ke světu. Pro toho Bůh rozsvěcuje své slunce. Ten, kdo se modlí, poznává teplo Božího jitra... Uzdravit člověka - to znamená vrátit mu ztracenou odvahu."

Papežský list k jubilejnímu roku 2000

(uvádím jen malou část)

Velké jubileum - rok 2000 je přede dveřmi. Již od moji první encykliky Redemptor hominis jsem pozoroval jeho blížící se příchod s jedním úmyslem, připravit duše všech, aby byli učenliví pro činnost Ducha. Bude to událost, která se bude slavit současně v Římě a ve všech jednotlivých církvích po celém světě a bude mít tak řečeno dvě centra na jedné straně město, kde Boží prozřetelnost chtěla zředit sídlo nástupce Petrova, a na druhé strany Svatá země, kde se narodil Boží Syn jako člověk, že přijal naše tělo z Panny Marie. Se stejnou hodnotou a důležitostí jubileum se bude slavit nejen v Římě, ale i v zemi,

kteří právem se nazývá "Svatá", protože viděla narození i smrt Ježíše.

Tato země, v níž vznikla první křesťanská komunita je místem, kde se udála první zjevení Boha lidstvu. Je to země zaslíbená, která zaznamenala dějiny národa židovského a chovají k ní úctu i následovníci islamu. Křesťanské jubileum pomůže dalšímu kroku ke vzájemnému dialogu až ke dni, kdy všichni - židé, křesťané a muslimi - si v Jeruzalémě vyměníme pozdrav pokoje.

Jubilejní rok nás přivádí k mohutným slovům, které božská pedagogie používá, aby pohnula člověka k obrácení a k pokání, počátek to a cesta své obnovy a podnítka k dosažení toho, co člověk se svými silami nemůže dosáhnout: přátelství s Bohem, jeho milost, nadpřirozený život, něco jedinečného, v čem se mohou objevit nehlubší touhy lidského srdce.

Vstup do nového tisíciletí povzbuzuje křesťanskou komunitu, aby rozšířila vlastní pohled víry na nové horizonty v hlásání království božího. Je nutné, v této zvláštní situaci vrátit se s pevnější věrností k uauce II. Vatikánského koncilu, který vrhnul nové světlo na misijní poslání Církve s novými požadavky evangelizace.

Při koncilu si Církev více uvědomila své tajemství a apoštolský úkol svěřený jí od svého Pána. Toto vědomí ukládá komunitě věřících žít ve světě s poznáním, že musí být: "kvasem a takřka duší lidské společnosti, určené k obnovování se v Kristu a k proměně v Boží rodinu".

Aby dostatečně odpovídala tomuto úkolu, musí vytrvat v jednotě a nst svůj život ve společnosti. Blížost jubilejního roku poskytuje pevný bod v tomto směru.

Cesta věřících ke třetímu tisíciletí se nemůže pocitovat jako únava, kterou by mohla vyvolávat tíže dvoutisící roku v minulých dějinách. Křesťané se cítí spíše posílení vědomím, že poskytují světu pravé světlo Krista Pána.

Církev hledáním Ježíše z Nazareta, pravého Boha a dokonalého člověka, otvírá před každou lidskou bytostí poznání, že je "zbožšťována" a tak se stává více člověkem. Toto je jediná cesta přes kterou svět může objevit vznešené povolání, k němuž je volán a naplnit ji ve spásu uskutečňované Bohem.

"... a přece mi odpustil"

Ve Španělsku nemilosrdně zuřila občanská válka. Znesvěcené kostely, hořící vesnice, znetvořené mrtvoly ukazovaly cestu, kterou se ubíralo rudé vojsko. Ale i nacionalisté bojovali s neobyčejnou zarputilostí. Po tvrdém boji našli u jedné zdi zraněného rudého vojáka, úlomek z granátu mu roztrhal hrud.

Skelnýma očima se zraněný díval na blížící se patrolu. Pak pomalu zvedl ruku a zájímavě vyrazil: "Kněze! Přiveďte mi kněze!"

"Do pekla s tebou, rudá holoto!" zaklel jeden z nacionalistů. Jednomu z jeho kamarádů se ho přece jen zželelo. "Podívám se, jestli bych našel nějakého faráře".

A skutečně se brzy vrátil s knězem. Ten se soucitně shýbl k těžce zraněnému, velmi mladému chlapci. "Chcete se vyzpovídat?" zeptal se ho. "Ano, chci!" těžce oddychoval voják. "Řekněte mi, jste farář z této vesnice?"

"Ano, to jsem já!"

"Muj Bože!" zakoktal mladík.

Trvalo dlouho, než kněz umírajícího opustil. Vlasy měl zalité potem a obličej bledý jako stěna, když se hlídka nacionalistů vrátila.

"Bratři!" vyrazil ze sebe namáhavě. "Zaneste zraněného do nejbližšího domu, aby nezemřel na ulici."

Když se k němu vojáci přiblížili, zraněný se trochu nadzvedl a pokynul jim. "Odpustil mi! Dal mi rozhřešení!"

"Proč by ti neměl odpustit? Je to přece jeho úkol!" řekl jeden z nacionalistů.

"Vy nevíte, co jsem udělal!" zasténal umírající. "Sám jsem zavraždil dvaatřicet kněží. V každé vesnici jsem nejdříve vnikl na faru. I tady jsem to tak udělal. Kněze jsem nenašel, jen jeho otce a dva bratry. Ptal jsem se jich, kde je farář. Nechtěli ho prozradit. Tak jsem všechny tři zastřelil! Rozumíte? Knězi, který vyslechl mou zpověď, jsem zabil otce a bratry... ale přece mi odpustil."

Budeme slavit rok 2000

■ Svatý rok

Svatý rok se slaví každých 25 roku. Jako o vánocích slavíme narození Ježíše Krista a o velikonocích zmrtvýchvstání Páně, tak svatý rok připomíná, že Bůh v Kristu Ježíši přichází k nám lidem plný dobroty.

■ Rok jáso tu

Pod vedením Božím lidí Starého zákona ohlašovali každých 50 roku rok radosti, byla zase obnovena spravedlnost, dluhy byly odpuštěny, zajatci byli propuštěni na svobodu. Rok jáso tu nás zve, obnovte zase spravedlnost, osvobod'te utlačené. Služte lidem.

■ Rok milosrdenství

Každý člověk, každá společenská skupina a každý národ má dosáhnout svého práva. Je důležité, abychom jako jednotliví křesťané i církevní společenství se zasazovali, aby právo a spravedlnost určovaly život lidí i národu. S vděčností máme uznávat ve Svatém roce, že Bůh svým milosrdenstvím posiluje naše působení a nese naše selhání. Jsme šťastni, jestliže i my jedneme milosrdně jako Bůh.

■ Rok radosti

Tvrdost života nás může svírat, neúspěch v našich snahách může okrádat o odvahu a sílu zla ochromit. Svatý rok vítává sílu k radosti v Bohu, k radosti z jeho stvoření i z toho, že jako vykoupení lidé můžeme svobodně dýchat.

■ Rok smíření

Svatý rok přináší zprávu o Bohu plném lásky k nám. Je to Bůh, který odpouští a promíjí. Bereme Boha vážně, přijmeme-li odpouštění z jeho rukou a sami též odpouštíme lidem. Ve svatém roce Církev zdurazňuje různé formy odpouštění jako svátost pokání, odpustky svatého roku a slavení smíření. Milosrdenství přijaté od Krista můžeme předávat dál ve vzájemném dorozumění a odpouštění, v solidárním jednání, v připravenosti dělit se s druhými, v práci o zachování stvoření a v upřímném hledání spravedlnosti a pokoje.

Svatý rok 2000 se stane dvojitou slavností: slavností milosrdenství Božího - on jde s námi na našich cestách a slavností naší ochoty jít s Bohem po jeho milosrdných cestách.

V jubileu 2000 jdeme na pout'

Lidé vždy rádi putovali. Ženy i muži vyráželi z domova a vydali se na cestu na posvátná místa jejich víry.

Hluboko v srdci poznáváme, že nemáme stabilního místa na světě.

Všichni náboženství znají svatá místa: Židé putují do Jeruzaléma, vyznavači islámu do Mekky, zbožní hinduisté přicházejí k vodám posvátné řeky Ganges.

Naši starobylí předkové vyhledávali horské výšiny, tajemné skály a světlo.

Křesťané středověku putovali do Jeruzaléma ve Svaté zemi, do Říma k hrobu apoštola, do Santiaga do svatyně sv. Jakuba.

Mnoho katolických křesťanů naší doby navštěvují mariánská poutní místa v Evropě: Lurdy, Fatimu, La Saletu nebo bližší v naší zemi: Einsiedeln, Maria Bildstein, Madonna del Sasso, Sedmibolestná P. Maria z Hinwilu a četná jiná místa. Významné poutní místo u nás je Flueli Ranft se svatým bratrem Klausem.

Svatý rok 2000 nás zve do Svaté země a do Říma. Svatá země je místem, kde Ježíš žil jako člověk, kde nám získal spásu a odpuštění. Řím zůstává pro nás městem, kde Petr a Pavel vyznali víru v Krista svou mučednickou smrtí.

Ne všichni se mohou vydat v příštím roce na dlouhou pout'. Většina zůstane doma. Ale i jako poutníci na místě se chceme pokusit upravit náš život jako pout'. Můžeme doufat, že Ježíš Kristus se nechá poznat jako učedníkům v Emauzích a tak můžeme každý den zakoušet štěstí vnitřní obnovy.

I když zůstanete doma, chci vás pozvat: podnikněte během roku krátkou pěší cestu, vyhledejte blízké poutní místo, putujte tam buď sami nebo s jinými. Zakusíte setkání s Bohem a vrátíte se posilnění ve víře.

Svatá brána - brána života

Vstup do třetího tisíciletí po narození Krista je přechodem přes dveře. Co nás čeká za dveřmi? Máme se obávat nebo smíme s důvěrou a vírou vstoupit do neznámé budoucnosti?

Mnozí z nás znají svatou bránu v basilice sv. Petra v Římě. Slavnostně ji otevře papež na zahájení Svatého roku při pulnoční vánoční bohoslužbě.

Chci vás povzbudit, když překročíte práh vašeho farního nebo poutního kostela, číňte to s vědomím. Vstoupíte do svatého kostelního prostoru, tak můžete branou roku 2000 vstoupit do budoucnosti, která je skryta v Bohu a je svatá.

Modlitba

Bože, potřebuji tvoje oči, dej mi živou víru.

Potřebuji tvé srdce,

dej mi lásku k bližnímu ve všech okolnostech.

Potřebuji tvůj dech, dej mi svou důvěru

k sobě samému i k tvé církvi,

aby vydávala svědectví světu,

abychom poznávali křesťany podle jejich zářícího

veselého pohledu, podle tepla jejich srdce

a podle nepřekonatelné víry, která žije

z tajemných a nepopsatelných pramenů

a žije z radostné naděje.

Amen.

Předseda vlády, ministr
zemědělství a tehdejší šéf KDU-ČSL
Josef LUX, zemřel v USA na zápal plic.

Bůh • Církev • Vlast

Je jeden z večerů končícího adventu a já jdu náhodou přes město na smlouvené setkání. Vreho-li předvánoční shon. Vidím ozářené obchody, slyším koledy, lépe řečeno několik zároveň, potkávám mnoho spěchajících lidí a na místě, kde je velká tlačenice, jsem svědkem náhodného setkání dvou žen. Obě vlačeji nákupní tašky a jedna říká druhé:

„To je bláznovec, co? Jsem zvědavá, jak to letos všechno stihnu.“

A druhá jí říká: „Už aby to konečně bylo všechno za námi.“

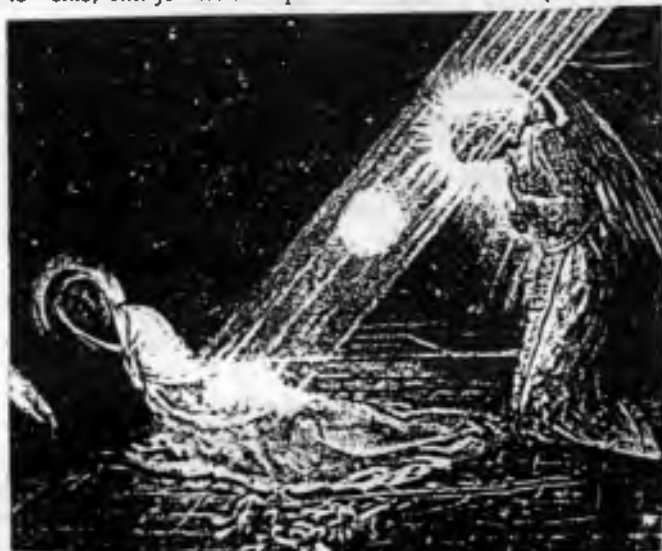
Obě souhlasně pokývují hlavou a já zbytek cesty přemýšlím o vykradených vánocích, ze kterých zbyla nepodstatná slupka hmotného bahna, shon, starosti a touha mít to za sebou.

Přemýšlím o předvánočním setkání jiných dvou žen ze začátku našeho letopočtu v judské vesničce Ain Kariin, o jejich štěstí a nevyslovitelné radosti z toho, čím je obdaroval Bůh. A také o těšení se na to velké, čím je vlastně teprve

obdaruje. Jdu dál a přemýšlím, co vlastně znamenají vánoce pro dnešního člověka a znovu objevuji krásu adventu jako potřebné doby nezbytné přípravy na svátky. Čas, kdy zažiji, že mi někdo velmi bohatý dal to nejcennější, co měl: svou lásku, pochopení a odpuštění; abych z toho zase mohl rozdávat dál. Boží láska, která k nám přichází v narozeném betlémském dítěti, se stává středem křesťanských vánoce, na které se každoročně těším. Jenže kolik lidí to tak chápe a kolik se jich takto upřímně těší?

A tak se ptám: Jsme na vánoce skutečně připraveni? Nemyslím jestli máme uklizeno, upečeno, navařeno, nasmaženo, nakoupeno, zabaleno, omašleno, odesláno, vyřízeno, i když ani tuto stránku vánoce nechci zavrhouvat a podceňovat. Ale jsme připraveni na to, kvůli čemu se to všechno děje?

Podle toho také prožijeme vánoce; buď radostně a požehnané, nebo jiné.

Vánoce

Jako farář jsem se jednou při vánoční bohoslužbě otázel malého kluka, který stál přede mnou:

„Jaká je tvá nejmilejší hračka?“

Zazářily mu oči a řekl: „Auto s dálkovým ovládáním.“

Ptal jsem se dál: „Dokázal bys to auto dát kamarádovi?“

Bez rozmyšlení vyhrkl: „Nikdy.“

Pokračoval jsem: „Dokázal bys je dát někomu, koho máš moc rád?“

Podíval se na mě, chvíli se rozmyšlel a pak ve své upřímnosti zakroutil hlavou a řekl: „Ne, to bych nedokázal.“

Ostatní lidé to pobaveně sledovali.

Řekl jsem mu - a myslel spíš na ty, kdo stojí za ním:

„Až pochopíš, že někdo dal nám lidem to absolutně nejcennější, co měl, pochopíš smysl křesťanských vánoce. A pochopíš všechno, co se od této chvíle odvíjí. Dítě v jeslích přicházející do našeho světa bidy i nadějí je největší možný dar někoho, kdo nás má rád. My to jen oslavujeme a svému dárky napodobujeme.“

Vždycky se k vánocům přálo, aby byly radostné. Takové je chceme mít všichni.

Co nám může zabránit v tom, aby tyto vánoce byly skutečně radostné?

Nedostatek peněz na opravdu hodnotné dárky? Malý byt? Ztráta zaměstnání? Nemoc? Úmrtí někoho blízkého? Zklamání někoho, na koho jsme spoléhali?

Troufám si tvrdit, že žádná z těchto nepříjemných věcí ani všechny dohromady nemohou udušit radost, kterou mám na mysli. Spíš naopak - v této radosti mohou všechny tyto nepříjemné nebo bolestné věci zíracet svou tíhu jako kameny ponořené do vody.

O jakou radost jde?

O radost z pochopení toho, proč se Vánoce slaví, proč si dáváme dárky. Že smyslem všeho, co se v této době děje, je asi toto:

„Člověče, Bůh tě má rád.“

Proto ti dává to, co je pro něj nejcennější.

Abys netrpěl nouzí a každá situace pro tebe byla řešitelná, abys měl někoho, na koho se můžeš v plnosti spolehnout.

Proto ti dává svého Syna.

Jen z prožití této základní věci mohou vyplynout radostné vánoce.

Všechno ostatní je druhotné.

Nepřeji nám pod stromček množství krásně zabalených dárků, protože je už možná někdy bereme příliš samozřejmě a snad si jich nedokážeme ani moc vážít. Přeji sílu k odpuštění a smíření, čas pro naslouchání druhým, zejména starým a nemocným. Přeji odvahu k nasazení všech vlastních schopností, talentů i vynalézavosti k tomu, aby se ten druhý dokázal usmát a znovu pocítil, že ho má někdo rád a že o něho stojí.

Přeji nám všem, abychom se pokoušeli otevřít se Božímu Synu, který přišel před dvěma tisíci lety na tuto zem právě proto, aby byl s námi a pro nás; aby nás obdaroval tím, co nám nikdo jiný nemůže dát.

(biskup V. Cúkřle: Ne já, ale ty)

*Už rok zas mizí ve tmě tajemné
a nový nastupuje svěží
já si však říkám: Trubte beze mne,
trubači půlnoční, tam na ochozech
věží!*

*A prosbou proto končím roku běh,
než z orloje nám půlnoc bude bít.
Nech nás tu, Bože, ještě chvíli, nech,
vždyť se ten čas tak rychle s námi
řítí!*

Kristus, spása a radost
celého světa.

at' je také Vaší radostí
a naplní Vás Božím pokojem
a láskou

P. Giambattista Torrelló, psychiatri, píše, jaká má být láska dvou lidí, aby si uchovala sílu, vynalézavost, snažila se o ryze a tak dosáhla meze, kdy se zbaví sobectví a začne se vzájemně obdarovávat.

SRDCE A JEHO DRUHÁ STRÁNKA

Lidské srdce má i svůj rub, o kterém se už léta nemluví. My však mlčet nechceme. V určitém období může v manželství nastat chvíle, kdy se ukáže jeho nesmírná bída. "Nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v Tobě, Bože," napsal sv. Augustin. Tehdy se totiž k citovému opojení, úspěchům a radostem připojí nutně i pocit vyhnání a ozve se transcendentní rozměr života. (transcendentní - přesahující naše poznání, naše smysly). Nastává "noc". Zhrouť se iluze, smýšlenky, zkušenosti - a přihlásí se o svá práva druhá stránka, spojená pevně s naším srdcem. Slyšíme její volání. Zmocní se nás nespokojenost spojená s pokušením, nějak si život vylepšit. Domníváme se, že si pomůžeme manželskou nevěrou nebo se pokusíme o silnější vášeň - "druhou mízu". Takové sobecké pohnutky končí dalším zklamáním.

"Dvě ženy jsou méně než jedna," prohlásil kdysi psychiatr Adler. Je to staré psychologické pravidlo. Ten, kdo nedokáže správně uspořádat své manželství, protože nesouhlasí s jeho podstatou, tj. darováním se, stává se nepřitelem žen či lidí vůbec. Don Juan, Casanova a jim podobní se neuměli zastavit, tj. darovat se - a tím dokázali, že nejsou vůbec schopni lásky.

Kdo není druhému manželovi věrný, nepropracuje se k vyšší, duchovní lásce, zabředne do bažiny vlažnosti a vnitřně se pak odcizí druhému manželovi. Jeho zklamání končí nenávistí k vlastní rodině.

Dříve byla součástí manželství práce v zaměstnání, péče o dům a o děti - nyní se to stalo náhražkou manželského života. Spojení lásky se proměnilo ve spolek, jehož základem jsou ušlechtilější nebo obyčejné zájmy - a to bolí. Podobá se to vztahu starých milenců, kteří spolu žijí jen ze zvyku. Muž se začne zajímat jen o své povinnosti, mění se v "řádného otce rodiny, který pro ni jen pracuje a obětuje se" - a "dobrá matka je stále u plotny či v kostele", nebo si hledá zaměstnání mimo domov, aby se konečně mohla "realizovat" - uskutečnit - a protože láska ztrácí svou podstatu, pomalu se z manželství vytrácí. Stále víc trpí tím, že už není nenahraditelná. Tato bolest - nepotřebnost - je často zakryta "křesťanským nátěrem" - ve skutečnosti vzdo-rovitým útekem před skutečností. Oběťmi je jednak manžel, jednak děti.

Pro děti a dospívající je falešná jistota rodinného krbu bez lásky velký problém. Málo se vyřeší dohodou manželů, že nebudou před dětmi dělat výstupy. Tato sebekontrola rodičů a snaha, skrýt napětí před dětmi, je často horší než hádky a neshody. Po hádce nastane klid, neshody se vyřeší. Ovšem horší, když jsou konflikty čím dál častější a ostřejší.

Pak se děti rodičům odcizují, ztrácejí k nim důvěru, mizí důvěra k životu i k sobě samým, láska se zeslabuje a nakonec vzniká nemoc - neuroza.

Láska se musí měnit - ale nesmí přestat být láskou.

Manželská láska je láskou přátelskou v nejkrásnějším slova smyslu. Proto s úbytkem sexuální přitažlivosti mizí i sobectví. Je to začátek nového období, a přátelství je stále důvěrnější. Rečeno po "freudovsku", pud života se mění v pud smrti. Eros totiž pomalu odumírá a míří k svému cíli - vzájemnému darování se - mění se v něhu. Proudý jsou stejné - ale uklidněné a průzračné - mění se v jakýsi odraz věčnosti.

JAKE VLASTNOSTI MÁ CIT?

Nepovažujeme-li za cit jen řemeslnou obratnost, je cit - jako u každé síly - schopnost obdarovávat druhého nebo druhé a to stále pohotověji a jistěji. Začíná u pravé lásky a zasahuje hlubinu, vychází z hloubi a je stále pohotovější a pevnější.

Milovat znamená chápat, vzájemně si pomáhat, povznášet též do vyšší roviny city a vzrušení všechny nesnáze i sladkosti. Společně snášet radost i bolest - která bývá častější než radost. Jedná se prosně o to, aby se upevnila spojení v novou, vzájemnou úctu - a pak znovu láska rozkvete. To se může mezi manželi uskutečnit jen když se dostane jejich manželství a víra na vyšší - nadpřirozenou úroveň. (Proto církev nerada vidí manželství lidí nestejné věry, i když je také posvěcuje).

Ten, kdo žije duchovně, vidí v druhém manželovi dítě Boží. Pak chápou oba svou pouť životem jako cestu bolesti a lásky - až k nadpřirozenému životu, ve kterém existuje jen láska. Pevnou půdu pod nohama má jen ten, kdo se snaží pevně přimknout k Bohu. Kdo miluje Boha nade všecko, tomu Bůh dává stále víc lásky.

Podají-li si dva lidé ruce a rozhodnou se, že si budou stále pomáhat - třeba i s odříkáním - až do konce života, jejich manželství bude šťastné a spokojené. Všechny nesnáze dříve či později překonají a padnou-li, zase vstanou. Asi jako když se horolezec pokouší dostat se k vrcholku hory či poutník bojuje s obtížemi cesty k cíli. I ta nejmenší radost bude dokonale. Proč? Pozvedne se a upevní v Bohu, i když vnější či vnitřní okolnosti budou žádat oběti. Neexistuje láska bez obětí a odříkání.

Středem dokonalosti manželů je jejich vzájemná láska. "Stále se milují ve třech," říká Guitton. Stejně televizní biskup Sheen: "Vzájemně se sobě oddali tři." Ten třetí, to je Bůh.

Jeho přítomnost v manželství je nutná. Pak jejich vzájemná láska přechází k vyšší a plnější jednotě. Toto Bytí-Bůh je jediné, které je schopné zajistit manželům trvalost jejich manželství. Pravá láska vychází z Boha. On sám je láska, podstata a pramen každé pravé lásky.

Nic nemůže zničit či narušit svazek lásky mezi dvěma Božími dětmi. Hodnotíme-li tento svazek z nadpřirozeného pohledu, Bůh tuto lidskou lásku posiluje, dává jí rozlet, odvahu, schopnost odříkání, oběti, a stále mládí. Jen ti, kdo věří, že jsou Božími dětmi, si manželskou lásku chrání, upevňují její jednotu a nerozlučnost.

Asi před sto lety napsal trochu ironicky - S.H.-Chester-ton: "Mohou-li se Američané rozvádět proto, že se jejich povahy neshodávají, nechápu, proč už nejsou rozvedeni všichni. Poznal jsem mnoho šťastných manželství, ale ani jediné, kde by měly obě strany naprosto stejnou povahu. Manželství spočívá v neustálém společném boji o vítězství, i když se nedá popřít rozdílnost povah. Neboť muž a žena jsou v podstatě vždycky rozdílní."

oooooooooooooooooooooooooooo

KAREL ČAPEK

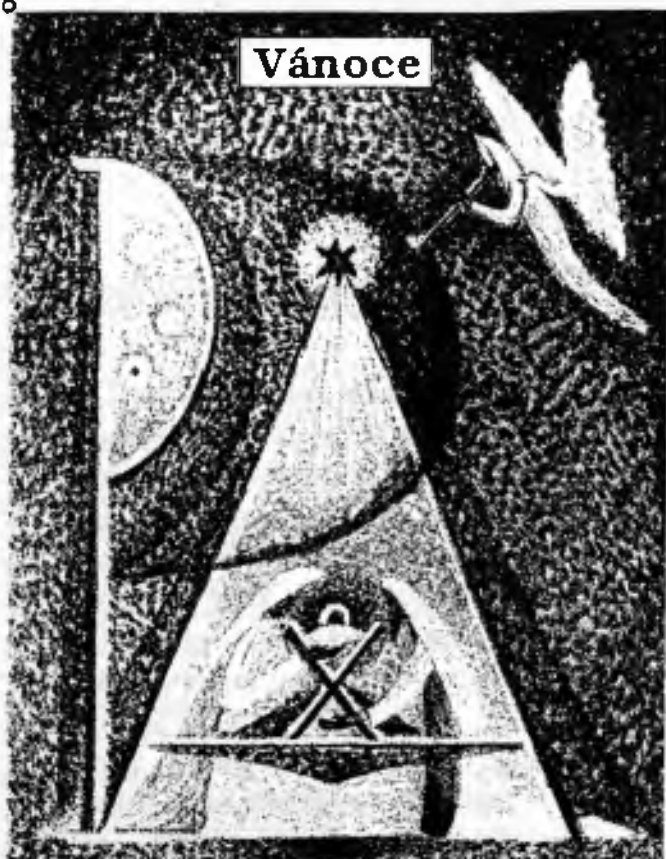
Modlitba za Československo

Velký Bože, který Jsi stvořil naši krásnou zemi, Ty vidíš nyní naše utrpení a náš žal. Nemusíme Ti svěřovat co cítíme a jak hluboko skláníme své hlavy... ó, Bože! Jsme si jisti, že nikdy ve své historii jsme nebyli na straně bezpráví a nikdy nebudeme. Jsme si jisti, že na naší straně je víc slibné budoucnosti, která přinese ovoce. Nemáme čeho se obávat od vývoje světa — naopak... nikdo nemůže zardousit touhu po svobodě, míru a rovnosti mezi lidmi i národy. Věříme, že naším úkolem ve světě je učinit náš národ schopným pro budoucnost, která bude lepší než nynější temná stránka dějin.

Amen

Vánoce

Pane, pomoz nám vytvořit na tomto světě oázy lásky.

Dej, ať jsme oázou lidí, kteří mají s r d c e.

Vánoce, to je výzva -

odložit všechno násilí

a opatrně něžnými rukama vyhojit všechny lidské rány.

A napsat přes celou zem jediné slovo - "pokoj".

Vánoce jsou vyjimečná zkouška, jak učinit náš svět

obyvatelný pro chudáky, pro lidi, kteří jsou tak

lehce zranitelní. Už nikdy by se nemělo narodit dítě v zimě,

žít v zimě a samo v zimě zemřít.

Vánoce nám připomínají, že na naší mrazivé planetě -

může být zase teplo.

Přichází k nám nesmírná Boží láska

a tiše se dotýká lidských srdcí.

V poušti našeho světa

vznikají oázy pokoje a lásky.

Každý dům, každá vesnice, každé město se může stát

a každé srdce - jesličkami, Betlémem

v nichž se znovu narodí Bůh - Láska - pro člověka.

Dobrý Bože,

pomoz nám, ať jsme dobrými, prostými, skromnými lidmi.

Nechceme být lidmi u běžících pásů,

lidmi, kteří pouze mačkají knoflíky strojů,

řádnými roboty a počítači,

ale lidmi s novým smyslem pro řád životních hodnot,

kteří se z konzumní společnosti vytrácejí.

Nikoliv lidé jiní, ale lidé proměnění,

prostí, pokojní, přátelští,

lidští, - ale především -

těmi Boží.

Phil Bosmans

KULHAVÝ PASTÝŘ

Již od dětských let slyšíme o vánočních vyprávění o narození Pána Ježíše. Je prostinké, ale obsahuje hlubokou pravdu: "V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel - to je Kristus Pán".

K tomuto evangelnímu vyprávění se přidružilo mnoho legend. Chtějí přiblížit pravdu o Spasiteli mnohem šťavnatěji než jsou strohé články víry. Jednu z nich bych chtěl připomenout.

Na poli u Betléma žil jeden pastýř. Byl to morous a grobián. Snad proto, že byl velmi postižen tělesně. Chodil jen s pomocí berlí. Mohl se málo pohybovat, proto většinou hlídal oheň. Všichni ostatní pastýři se ho báli.

V onu svatou noc, kdy pastýřům na pastvinách anděl zvěstoval narození Ježíše Krista, on neviděl nic. Ostatní mu to vyprávěli a hned se chystali na cestu do Betléma. Chtěli vidět Ježíška.

"Jen jděte," křičel za nimi s posměchem kulhavý pastýř, "to je stejně jen báhorka". Tu se ale zastavil... co kdyby to nebyla báhorka? Vstal a belhal se o berlích za ostatními. Do chléva přišel, když se už rozednívalo. Vstoupil do jeskyně, na podlaze viděl mnoho otisků bot ale dítě nikde. Škodolibě se smál a už se obrátil k východu. Tu najednou uviděl ve slámě v jeslích dolík jako kolíbkou, kde muselo ležet dítě. Pohlédl na to hnízdo a tu pocítil, že se s ním něco děje... Sklonil se pokorně před prázdnými jeslemi, chvíli posečkal a s úžasem v duši odcházel. Když ušel velký kus cesty od jeskyně, tu zjistil, že zapomněl v jeskyni berle. Váhavě, přesto však s jistějším a pevnějším krokem kráčet dál. Zvláštní radost zaplavila celé jeho srdce.

V tomto vyprávění se zrcadlí něco hlubšího. Pastýř - grobián byl přemouzen pohledem na prázdné místo v jeslích, kde zřejmě leželo dítě. To byl

Není míru bez pokoje, není řádu vnějšího bez řádu vnitřního. A tento pokoj je Bohem dán těm, kteří jemu vzdávají „slávu na výsostech“, ne slovy, ale svým životem.

pro něho okamžik milosti. Najednou pocítil, že to prázdné místo bylo vlastně v jeho duši. Prázdné místo, které měl zaujmout vlastně Ježíš.

Možná, že ne jeden z nás se poznáváme v onom pastýři. Přistupujeme snad skepticky k jeslím Ježíšovým a neuvědomujeme si, že ono prázdné místo je v našem srdci. Z dětství si uchováváme mnoho dojmů, které vánoce zatlačují do světa poesie a nic neříkající sentimentality. Kdo pocituje dnes to prázdné místo ve svém srdci, kam by měl přijít Ježíš? Kdo si uvědomuje, že vánoce se svým poselstvím: "Dnes se vám narodil Spasitel. Kristus Pán", chtějí naplnit naši bytost?

V Ježíši přichází Bůh, rodí se do naší země. A to ne jako cizinec, jako strašný vzdálený Bůh, ale jako jeden z nás. Stal se člověkem a žebře o přijetí. Až budeme zpívat vánoční koledy, rozezvučí se v nás řada citů. Budou nám tlumočit jednu prosbu: "Nenechávej ve svém srdci prázdné místo, které patří Ježíši Kristu - Bohu!"

On už svým narozením před těmi 2 000 roky bojuje o každého člověka. Je třeba vydat se k němu, ano i kulhavým krokem, ale jít... jít...

Nějaké ty berle nosíme každý. Kdybychom je měli posbírat, vytvořily by obrovskou hranici: berle různých forem, barev a velikostí. Berle nosí každý, kdo chce vysvětlit svět a život bez Boha. Belhá se s nimi, kdo žije s nenávistí, neláskou, egoismem... kdo zbožňuje požitkářství, sex, blahobyť... Takové berle člověka nenesou, dovolí jen kulhat, až se člověk stane úplným žebrákem.

Odhazujme je dříve, než se nám stanou osudnými. V této těžké nesnadné operaci nám pomáhá sám Ježíš Kristus - náš Vykupitel. Pokorný pohled na něho plný víry v jeho lásku a moc činí naši životní cestu jistější a radostnější.

Přeji vám všem radostné vánoce a těším se, že se uvidíme na oslavě Kristova narození při našich bohoslužbách.

Josef Šimůnek

Slavba mostů.

FERD. POKORNÝ.

Často bydlíme, my lidé, místně těsně vedle sebe, a přece jsme niterně snad tak daleko od sebe — jako severní pól od jižního.

Snad pro malý spor, nedorozumění — nebo také pro vážné události.

Má tak zůstat navždy? Vždyť jsme si navzájem bratry a sestrami, dětmi nebeského Otce! Co můžeme učinit?

Musíme stavět mosty od jednoho srdce lidského k druhému. Zlaté mosty! Mosty lásky, porozumění, ochoty.

Avšak brzo musíme to učinit. Ihned! Bez rozdílu, zdali jsi v právu ty nebo druhý, zda jsi uraženým nebo vinníkem... Zda jsi starším nebo mladším, vyšším nebo nižším, chudým nebo bohatým.

Po tom po všem se Bůh neráže. Táže se jen po tom, zdali tvé srdce je dobré, zda žiješ v pokoji se všemi jeho tvory.

Neukládej se ke spánku dnes večer, dokud jsi nepodal bratru ruku k smíření. Noc je dlouhá, a nevíme, zda on nebo ty sám, vy oba, zítra ještě přijmete dar života z otcovské ruky Boží...

Nejdi k nedělní oběti do svého chrámu, dokud tvé srdce není prosto nenávisti, hněvu a nepřátelství! Dokud jsi ve svém srdci nepronesl ke všem bližním blažený pozdrav prvních křesťanů: „Pokoj buď s tebou!“

Jak sladkým bude pak tvůj sen! Jak vznešenou tvá oběť... Bůh ti uděl k tomu cíli — tobě i mně — sílu!

VIDEŇSKÉ

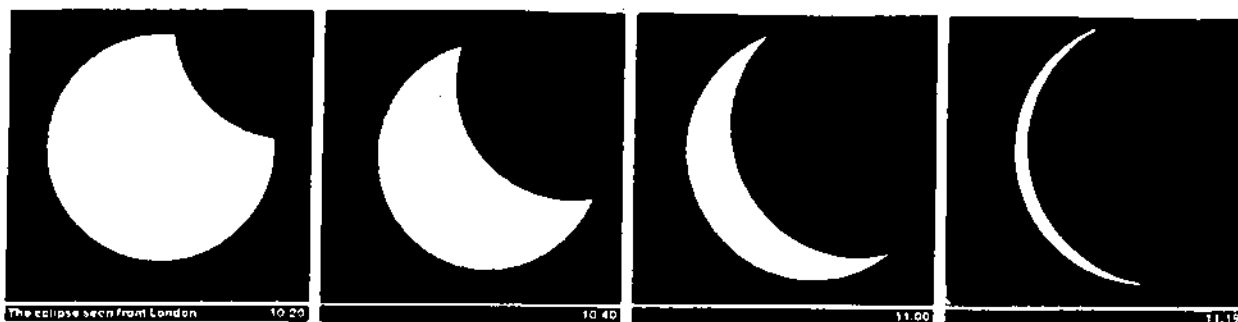
SVOBODNÉ LISTY

Měsíčníkové řady české a slovenské výtva v Rakousku

Doporučujeme
naším členům

Čtete a rozšiřujete
české noviny vídeňské.

The eclipse

NEJVĚTŠÍ PŘEDSTAVENÍ SVĚTA

Tak nazvaly noviny The Guardian zatmění slunce ve středu 11. srpna 1999. Byla to bezpochyby událost roku a sledovaly ji miliony lidí. V Cornwallu, kde mělo být zatmění úplné, a kde bylo očekávání největší, však lidé pro špatné počasí neviděli nic.

Pro nás, kdo jsme zůstali doma, to byla neobyčejná podívaná. Bylo také oblačno, ale bylo dost příležitostí pozorovat jak slunka ubývá až ho nad Londýnem zůstalo jenom pět procent. Pak znovu začalo růst a okolo půl jedné bylo zase v plné parádě.

Na slunko jsme tak zvyklí, že mu nevěnujeme zvláštní pozornost. V tomto případě však miliony lidí pozvedli hlavu vzhůru, zahleděli se na oblohu a najednou cítili, že jsme součástí velikého představení. Dívali jsme se jako z okna do nedozírných prostor vesmíru. V tomto obrovském prostoru se nachází naše malá země, na které žijeme my.

Člověku oprávněně napadá myšlenka: Jsme ve vesmíru ztraceni jako děti někde v poušti odkud nevede žádná cesta ven?

Začneme-li uvažovat z jiné strany a obrátíme svou pozornost dovnitř, na sebe a do sebe, problém se jeví jinak. Člověk ve své malosti a zdánlivé ztracenosti objevuje svou velikost, jedinečnost a hodnotu.

Jsme bytosti, které mohou přemýšlet, pozorovat, srovnávat a klást si otázky. Otázky, jak jsme se tady na této zemi vzali, co tady děláme, čeho chceme dosáhnout? Postupně přijdeme k otázce, která je větší, než každá odpověď, na kterou člověk může přijít sám:

Kdo jsem? Co je člověk? Kdo je to ta křehká bytost, která dnes je a zítra nemusí být. Jaký je smysl tohoto života? Jaký je smysl tohoto světa? Jsou to otázky tak obsažné, že mnozí rezignují nad tím hledat nějaké odpovědi. To však není řešení.

Odpovědi existují, je však potřeba je hledat, člověk na nich musí pracovat, posilněn druhými lidmi ve stejné situaci a osvětlen světlem, které je jasnější než všechny jas slunce.

Zde není místo jít do podrobností a i kdyby bylo, naše odpovědi budou vždy jenom částečné, jako bychom chtěli hrníčkem vyčerpat moře. Východisko k odpovědi nacházíme v knize, která formovala naši kulturu, v knize knih, v Bibli. Hned v první větě se říká: "Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země však byla pustá a prázdná, temnota byla nad propastnou hlubinou a Boží dech vanul nad vodami".

Vyjadřuje vyznání, že vesmír je sice propastnou hlubinou, ale že za ním je skutečnost ještě větší, Stvořitel nebe i země a všeho co je, tedy i člověka. Toto poznání tvoří pevný základ, na kterém je možno postavit dům života. Bible potom dál mluví o Hospodinu, který dal člověku tuto zemi jako místo k obývání, stará se o člověka jako otec nebo matka o své děti a to i tehdy, když se člověk ke svému Stvořiteli obrací zády.

Tato země je našim domovem jako předobraz domova jiného, kde máme žít navždy ve společenství živého Boha, milujícího Otce.

Kdo můžeš pochopit, chápej!

jopa

The eclipse

Listopad

Hřbitov je plný bílých chryzantém. Smrt v bílém. Na chvíli jsou mrtví a živi pohromadě na téže místě. Navzájem se hledají, myslí na sebe, ale nemohou k sobě. Na jedné straně bezmoc, na druhé straně přízračný rozklad

U náhrobku myslím na vlastní smrt, trochu nesměle a skličene. Strach ze smrti a radost žít - mají k sobě tak blízko. Smrt je bezohledný ničitel, který otráví každou hru a zábavu, nahodí každé bezpečí a zničí každý orgán, kterým vdechují radost života

Se smrtí si nikdo neví rady. Také věda ne. Mlčí se o ni. Zapomíná se na ni. Sotva přejde pohřební průvod, provoz běží zase rychle dál

Myšlenku na smrt nemohu ze svého vědomí vymazat. To by byla pštroši politika. Nakonec se všechno soustřeďuje v jedné otázce:

je smrt konec nebo ne?

Jestliže je smrt konec, potom je mé umírání zničující poprava. Jestliže však smrt není konec, pak dostává nesmírně novou dimenzi. Tváří v tvář smrti, tomuto kritickému momentu mého života, kterým musím projít samotinký, stojím před otázkou: všechno nebo nic, smysl nebo nesmyslnost života, Bůh nebo nekonečná prázdnota? Tajemství života a smrti souvisí s tajemstvím Boha. Mé vlastní nezaměnitelné já nenachází uspokojivé vysvětlení tohoto tajemství ani ve fyzice, ani v chemii, ani v biologii, přírodní vědy totiž pro mne nevyřeší otázku Boží existence. Jedině, co držím v rukou, je naděje. Až do posledního dechu mi dává naději radost ze života.

Proč

"Ještě jsem mu přinesla do postele šálek kávy", říká žena, "cítit se mnohem lépe. Když jsem se vrátila, byl mrtvý. - A byl ještě tak mladý!"

Den co den, hodinu za hodinou, plačou nešťastní lidé s obličejem skrytým v dlaních, nad neúprosnou smrtí, která kosí lidi v malých i velkých městech, na vesnicích, v nemocnicích, domovech pro staré lidi, v panských sídlech i v ubohých světničkách, na ulicích. Proč tolik bolesti? Proč tolik bezmocnosti? Proč rakovina? Proč znetvoření? Proč takový úraz, že už nikdy nebude chodit? Proč umírá v rozkvetu života? Proč... proč... proč?

Na koho se obracím s touto otázkou? Na vědu? Vi toho mnoho a dopodrobna mi bude vysvětlovat podstatu mého utrpení a smrti. Ale co si mám počít s takovou odpovědí? Když myslím na mrtvé a také na svou vlastní smrt, na utrpení nevinných lidí, pak stojím najednou před hádankou a narážím na tajemství. Teď se mohu rozhodnout: zapomenout a nepřemýšlet dál, nebo také jednat tak, jako by o nic nešlo.

Ale dokud mám rozum a srdce, budu se tím zabývat. A až přijde i má hodina, kdy já sám budu musít projít nocí utrpení a smrti, nezůstane mi nic jiného, než - abych to přijal. Přál bych si, abych se v této hodině mohl modlit

a volat k Bohu:

*proč zhasínáš světla,
která jsi sám rozsvítil?"*

A jsem si jist, že ve svém srdci prožiji věci, které rozumem nedokážu vysvětlit. Bůh je láska. On mne drží. Drží mne pevně. Zemřu, abych žil v nehasnoucí lásce.

Phil Bosmans

Náš Bůh:

Bůh všemohoucí, stvořitel nebe i země.
Ježíš Kristus, Syn jeho jediný, Pán náš; jenž se
počal z Ducha svatého, narodil se z Marie
Panny.

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17

**ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETA-
RIÁTE** každý **první čtvrtek** v měsíci.
vždy od 18 do 19.30 hodin.

UPOZORŇUJEME na bohatou kni-
hovnu našich a cizích autorů, hlavně
cestopisných. - Knihy se půjčují každý
první čtvrtek v měsíci, vždy od 18 do
19.30 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: 1030 Wien, Rennweg číslo 63

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

KAŽDOU NEDĚLI se koná v českém
kostele JSM na Rennwegu číslo 63
10 hodin mše svatá s proslovem.

Příležitost ke svatě zpovědi vždy
před každou bohoslužbou.

Mše svatá v neděli a ve svátek v
10 hod., v sobotu v 18 hod.

První pátek v měsíci ve 14.30 hod.

VII. ODBOR

3., Schützengasse 30

Dovolujeme si Vás upozornit a pozvat
na naše příští podniky:

MIKULÁŠSKÝ VEČÍREK - V naší klu-
bovně, Rennweg 63 a - Sobota, 4. pro-
sine 1999 - 19 hodin - Nezapomeňte
na dárky.

VÁNOČNÍ OSLAVA - V naší klubov-
ně, Rennweg 63 a - Sobota, 18. prosin-
ce 1999 - 19 hodin.

SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ - členů a přátel
našeho spolku v českém kostele -
Rennweg 63 - Neděle, 9. ledna 2000 -
10 hodin.

MASOPUSTNÍ ZÁBAVA - V našem
sále Schützengasse 30 - Hraje muzika
ze Zlína - Sobota, 19. února 2000 -
20 hodin.

*

**MŠE SVATÉ V ČESKÉM JAZYCE
V CHRÁMU PANNY MARIE NA
NÁBŘEŽÍ** se konají každou neděli a za-
svěcený svátek v 8.30 hodin s pro-
mluvou u Otců Redemptoristů Ví-
deň I., Salvatorgasse 12.

**KLEMENS MARIA HOFBAUER-
KLUB** - České katolické společenství
při chrámu Panny Marie na Nábřeží -
založené páterem Josefem Novotným -
1. okres, Seitzergasse 5/IV.

Otevřeno každý pátek od 19 do
22 hodin. V neděli a zasvěcený svátek
od 9.30 do 11 hodin.

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cvi-
číme **každé úterý od 19.30 do 21 hodin**
v Zinkgasse číslo 12, Vídeň XV. Hosté
vítáni!

SOBOTA 18. PROSINCE 1999 - 19 HODIN

Vánoční Oslava

V NAŠÍ KLUBOVNĚ
RENNWEG 63A

BOHOSLUŽBY V ČESKÉ ŘEČI VE VÍDNI V ČESKÉM KOSTELE JEDNOTY SV. METODĚJE

KOSTEL "Nejsvětějšího Vykupitele", Vídeň 3., Rennweg 63

Mše svatá v neděli a ve svátek v 10 hod., v sobotu v 18 hod.
První pátek v měsíci ve 14,30 hod.

Škola ministrantů první sobota v měsíci v 17 hod.

24.12. - Štědrý večer, 22 hodin slavná PŮLNOČNÍ MŠE.
Chránový sbor "Nepomuk" zpívá českou vánoční
mši "Hej, Mistře" od J.J. Ryby s instrumentálním
doprovodem mládeže Dona Boska. Na varhany
hraje Alfred Klein-Watrycz. Diriguje pan Jiří Čech.

25.12. - Slavnost Narození Páně: v 10 hodin zpívají žáci,
učitelé a absolventi školy Komenský VÁNOČNÍ
KOLEDY. Na varhany hraje Alfred Klein-Watrycz.
Diriguje paní Pavla Carmignato-Novotná.

*Radostné vánoce a spokojený nový
šťastný rok Vám všem přeji:
Čs. lidové sdružení:
redakce Věstníku
Jednota sv. Metoděje
duchovní správa
Orel Vídeň.*

SOBOTA 19. ÚNORA 2000 - 20 HODIN

MASOPUSTNÍ ZÁBAVA

V NAŠEM SÁLE
SCHÜTZENGASSE 30

HRAJE MUZIKA ZE ZLÍNA

ČESKÉ SRDCE, ODBOR XVII. po-
řádá, **neděle 12. PROSINCE 1999** do-
mě JSM Vídeň XVII. Rosensteingasse 39.
oslavu vánočních svátků. - Začátek ve
14.30 hodin. - Hudba! Hosté vítáni!
Pohoštění - Členové, dostavte se vsichni!

